

Klinghammer István professzor úr 70 éves!

Hogy mit jelent a magyar térképészet tudományának Professzor úr felismerése és következetes munkája, amivel megvalósította, hogy a térképtudomány oktatása az Informatikai Kar kebelében kapott új lendületet, ma már feltehetőleg sokak számára vált nyilvánvalóvá. Mindezek mellett azonban ma már magam is abba a korba jutottam, amikor nem csupán előre tekintve próbáljuk prognosztizálni tudományágunk jövőjét és lehetőségeit, de egyre több gondolunk vissza arra is, mik voltak az alapok, honnét indultunk, mit kaptunk útravalónak, mire építjük mindazt, amit fontosnak tartunk.

Ezek sorában Klinghammer István professzor úr tanítványaként két kedves történetet szeretnék felidézni, melyek derűje és mondanivalója egyaránt személyére jellemző.

Az 1970-es évek első felében Professzor úr még tanársegédként volt gyakorlatvezetőnk. Az egyik alkalommal fontosnak érezte beszámolni nekünk arról, hogy az előző gyakorlat azért maradt el, mert egy madridi konferencián vett részt azokban a napokban. Ennek tisztázása során megosztotta velünk a konferencia legfontosabb szakmai témáit (jellemző, hogy ezekre már egyáltalán nem is emlékszem!), és elmondta a következőket: *„Magyarországról ezen hárman vettünk részt, Stegena professzor úrral és Radó professzor elvtárssal.”*

A mai fiatalok számára talán már nem is igazán érzékelhető e mondat rejtett tartalma, de ahogyan mi dőltünk a röhögéstől, az bizonyítja, milyen jelentőségük volt e korban a kódolt üzeneteknek... Talán a személyek ismerete nélkül is érzékelhető még ma is a frappáns és szellemes különbségtétel!

A másik kedves, számomra felejthetetlen emlék, amit most örömmel és szeretettel idézek fel, személyes.

Sokan voltunk, akik nagyon féltünk a tematikus kartográfia vizsgától. Ma is úgy vélem, a tárgy nemcsak rendkívül fontos, de világos és logikus is, no de precízen visszaadni tudni a jelek leírását – jogászész kell ahhoz, mondtuk akkoriban. Én rögtön az első vizsgaalkalomra jelentkeztem azért, hogy esetleges ismétlési kényszer is beleférhessen még a vizsgaidőszakba.

Rögtön az első vizsgázók között be is mehettem, amikor is Klinghammer tanár úr közölte velünk, hogy mindazoknak – így tehát nekem is –, akik kielégítően végiglátogattuk az elmúlt fél-év során a gyakorlatokat, és eleget tettünk a zh-kötelezettségeknek is, felajánlja vizsga nélkül a hármast.

A többiek boldogan elfogadták, én egy perc habozás után vizsgára jelentkeztem, mondván, annyit tanultam erre, akkor már ki próbálom magamat!

Egyórás, nagyon korrekt, nagyon tisztességes vizsga során kiérdemeltem a hármast, közepes érdemjegyet! (Meg kell jegyeznem, hogy a történet éppen azért vésődött ilyen mélyen belém, mert akkor is teljesen korrektnek éreztem a vizsga egészét éppúgy, mint a kiérdemelt osztályzatot!)

E derűs történet nekem kedves emlékem, de úgy gondolom, Professzor úr oktatói következetességének is olyan példája, amit méltán állíthatunk az utánunk jövők elé.

Azon szerencsés tanítványok közé tartozom, akik más szakterületen dolgozva kísérhettük végig Professzor úr előrehaladását a tudományos ranglétrán, mindvégig kapcsolatban maradvával. Én hidrogeológusként, majd mindinkább a felszín alatti vizek védelmét a környezetvédelem egészébe helyezve (látva a térképtudomány eszközeit, lehetőségeit más tudományterületekbe adaptálva) építkezhettem. Ennek során nem csupán magam éltem meg, hanem környezetemben láttam és kollégáimmal együtt sokan tapasztaltuk, ahogyan nőtt és erősödött Professzor úr külső ismertsége és elismertsége, de a tanítványai iránti figyelme és segítőkészsége nem lankadt, éppúgy, ahogyan humora sem. Nagyszerű lényeglátásával tudja figyelmünket az adott probléma új dimenzióira felhívni, csattanós és szellemes megfogalmazásai új megvilágítást adnak a kritikus kérdésnek – és ez az alapja annak, ahogyan iskolát teremtett. Ennek megvalósulását látjuk, az információs technológia kihívásai közepette nem csupán helye van „még” a térképészet önálló tudományos eredményeinek, de az adott közös térben – végül is az egységes tájban – végbemenő természeti, társadalmi és gazdasági kapcsolatok megértésének és vizsgálatának ez a módszertani alapja.

Professzor úr! Nagyon nagy tisztelettel kívánjuk, Isten éltesse sokáig jó erőben, egészségben, többek között azért is, hogy derűdből, bölcsességéből még sokat tanulhassunk!

Verrasztó Zoltán